ADÉLA KUBICOVÁ

OBĚŤ MAFIE

Začátek konce

OBĚŤ MAFIE

Začátek konce

Adéla Kubicová

Kdybychom si neprošli peklem, nikdy bychom neocenili klid ráje.

Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, 602 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 94. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické

Napsala © **Adéla Kubicová**
Obálka: Alexandra Halamová
Opravy a redakce: Nicol Keithe, Lucie Zubalíková
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:
978-80-53064-24-8 (epub)
978-80-53064-23-1 (PDF)
978-80-53064-22-4 (mobi)

Anotace

Claire Sandersonová je poslední překážkou v cestě Sergeje Mozorova, krutého bosse ruského podsvětí. Uzavřená v pasti, kde zrada číhá i mezi nejbližšími, čelí peklu, z něhož není úniku. Pomoc nepřichází a naděje se rozplývá – v boji o přežití musí Claire odhalit pravdu o své rodině i sobě samé.

Příběh obsahuje různé druhy násilí a jeho poměrně detailní popisy, berte prosím toto varování na vědomí.

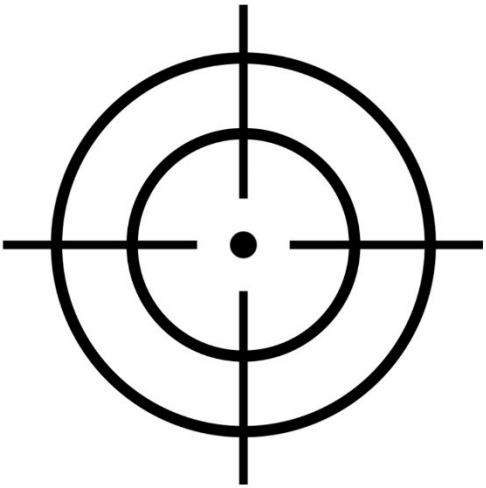

OBĚŤ MAFIE 3

Začátek konce

1 – „Gracias.“

„Lauro,“ oslovil mě můj šéf, jen co mě spatřil vcházet do svého podniku. Jednalo se o poměrně známý španělský bar, kde jsem pracovala.

Ano, já Claire Sanderson, boss dvou velmi mocných amerických mafií, jsem se nechala zaměstnat jako číšnice, byť jsem v posledních týdnech zastávala i roli pomocné barmanky. Učila jsem se docela rychle – ať už šlo o práci za barem, tak o učení španělštiny. Michael pocházel z Brazílie, uměla jsem tedy základy portugalštiny, od níž se španělština zase tak razantně nelišila.

„*Estás guapísima*,“ pronesl s povytažením obočí. *Vypadáš skvěle.*

Luis, majitel baru, byl koketní, otevřený člověk. Žádný puritán, ale rozhodně ne násilník. Lidé jej měli rádi, ostatně i já jsem si ho jistým způsobem oblíbila. Jeho poznámky jsem však po všech svých traumatech nepovažovala za příliš příjemné. Pokud to bylo možné, fyzickému kontaktu jsem se stranila, ovšem jeho přátelským objetím se občas nedalo vyhnout. Luis představoval ukázkový příklad temperamentní španělské povahy. Jeho občasná přítulnost zkrátka patřila k jeho osobnosti.

„Gracias,“ odvětila jsem s lehce nuceným úsměvem, načež jsem si do šatny odložila věci a vyrazila zkontrolovat podnik, který se měl co nevidět otevřít pro veřejnost.

Nepracovala jsem pro peníze, pochopitelně. Stal se ze mě zaměstnanec proto, abych si připadala jako normální člověk. Lidé ve mně viděli snaživou mladou ženu toužící se osamostatnit. Dovolila bych si tvrdit, že nikoho ani ve snu nenapadlo, kdo tato nevinně vyhlížející dívka ve skutečnosti je a jak krutou minulost skrývá. Claire Sanderson svět považoval za mrtvou. Zdali této lži uvěřil i Tobias s Tylerem, to jsem nedokázala říct. Kontaktovat jsem je nemohla. Přesně, jak mi Michael ve svém dopise sdělil. Mafie musela mít za to, že jsem zemřela. Koneckonců, smrt představovala jedinou cestu z jejího područí. Zbývalo mi jen věřit, že jsou v pořádku. Jak těžké pro mě bylo takto pasivně reagovat, to se nedalo slovy popsat. Chyběli mi. Oba. Uběhly přibližně dva měsíce od chvíle, kdy jsme se střetli naposledy. Tehdy jsem si ještě hloubku svých citů vůči tmavovlasému mafiánovi nepřipouštěla, snažila jsem se je zazdít, nicméně po všem, co se událo, šly veškeré mé zásady stranou. Tobiasovi jsem propadla. Odmítla jsem ho primárně z trucu, potom z obavy z ublížení a když jsem konečně měla pocit, že bych se mu dokázala otevřít, ocitla jsem se tisíce kilometrů od něj. Za tímto životem – lépe řečeno přežíváním – jsem musela učinit tlustou čáru. Doposud se mi to dařilo, nehodlala jsem tedy svou příležitost doslova rozstřílet jedním špatným rozhodnutím. Claire zemřela. Tečka. Existovala už jen… *Laura Myers*, která byla nucena se vyrovnat se svými traumaty i zlomeným srdcem.

Zdali se mi to dařilo? Ne. Ne tak, jak jsem chtěla.

Sužovaly mě noční můry, úzkosti, paranoia, vnitřní neklid… Věděla jsem, že zabere měsíce, ne-li roky, než se se svou minulostí zvládnu vyrovnat, jestli vůbec někdy.

Do podniku se pomalu začali hrnout lidé. Z reproduktorů se ozývala již hlasitá hudba. Stála jsem za barem. Bedlivě jsem si prohlížela

každého člověka, *každého muže.* Pokoušela jsem se od toho svou mysl oprostit, bohužel jsem v tom nebyla zrovna úspěšná. Hledala jsem je. Hledala jsem muže, kteří mi vzali onu hrdost, přestože byli oba po smrti. O této skutečnosti jsem pochopitelně věděla, sama jsem jim jejich životy vzala, jenomže moje hlava šla proti mně. Znovu jsem si rukou instinktivně sjela k bokům, kde jsem dříve nosila zbraň.

„*Lauro*," vytrhla mě z trpkých myšlenek moje kolegyně, „jsi v pohodě?"

„Jo, jsem v pohodě. *Absolutamente bien.*"

Jen pár minut nato jsem už nesla tác s drinky do privátní VIP zóny. V krku mi najednou úplně vyschlo, když jsem zaslechla pár klíčových slov v angličtině.

Ne. Ne, to nemůže být pravda, snažila jsem se uklidit, přičemž se mi však ruce rozklepaly ještě víc. Právě k místu, odkud se tato konverzace ozývala, jsem se totiž blížila.

„Claire Sanderson, " dostalo se k mým uším. „Někteří prý našli pár kostí. Jiní dokonce viděli její ohořelou mrtvolu. Kdoví, co se stalo doopravdy. Sandersonovi vždycky byli vychytralí parchanti. Michael i Claire. Psychopati."

Tác s drinky jsem upustila. Sklo se s náležitým zvukem roztříštilo na zemi. Já jsem nicméně zůstala stát na místě jako opařená. Polil mě chlad. A pak horko. Šílené horko.

Do hajzlu!

Když jsem konečně začínala věřit, že můj kriminální život mě přece jen nedožene… Teprve po několika vteřinách jsem se vzpamatovala. Vzala jsem nohy na ramena. Zmizela jsem do prostoru pro zaměstnance.

Ne, opakovala jsem si. *Tohle je jen zlý sen. Blbá noční můra, další vidina.*

Jenomže nebyla. Vše, co jsem slyšela, možná nemuselo nic znamenat, mně se z toho dialogu ale stejně hrůzou stahoval žaludek. Doslova mi tuhla krev v žilách.

Co to je, do prdele, za chlapy? A proč, zatraceně, mluví o mně? Vědí, jak vypadám? Ví snad někdo z toho proklatého světa, že jsem naživu?

Protože jestli ano, říkala jsem si*, jestli někdo tuší pravdu… Musí zemřít. Dřív, než budu znovu vtažena do víru zločinů.*

2 – „Vítej zpátky ve svém světě.“

S výmluvou, že se necítím dobře, jsem bar opustila. Skutečně jsem se cítila strašně. Měla jsem mžitky před očima, dlaně se mi nervozitou potily, celým mým tělem vibrovalo znepokojení. Hlavou mi vířilo množství složitých otázek a ještě složitějších odpovědí na ně.

Co teď? Co mám, kurva, dělat? Počkat si na ně a všechny vyvraždit?

Mé svědomí by takový zločin sice netrápil, dávno už jsem přestala své oběti počítat, ale… Čeho bych tím dosáhla? Věděla jsem, že bych tak na sebe akorát upoutala pozornost.

A to mrtví přece nemohou.

Nechtěla jsem se vrátit. Ani za nic na světě jsem netoužila po znovu vplutí do všeho toho chaosu, krveprolití, vražd… Nehodlala jsem se znovu plést do mafiánských potyček. Měla jsem jich plné zuby. Nenáviděla jsem ten proklatý svět. Vzal mi úplně vše. Přátele, rodiče, svobodu, mě. Mafie mi vzala mě. Učinila z té malé nevinné holčičky nelidské monstrum.

Nebo jen podpořila, co v tobě odjakživa bylo? ozval se odněkud z mé šílené mysli hlas, který jsem se tolikrát snažila umlčet.

Zabraná do vlastních myšlenek jsem přestala tak obezřetně vnímat své okolí. Razila jsem si cestu domů do svého skromného bytu. Jistě, mnozí by mou rezidenci považovali za život na vysoké noze, nicméně pro mě šlo o obrovský skok. Několik let jsem žila v luxusu. K finančním problémům jsem nikdy ani nepřičichla. Můj standard se tedy pochopitelně nacházel jinde, než bylo pro průměrně vydělávající populaci běžné. Koneckonců, po převzetí vedení Ryanovy mafie *Sort død*

a zdědění té Michaelovy, jež nesla portugalský název *Hladový vlk*, se ze mě stal jeden z nejbohatších lidí planety. Na své bohatství jsem však příliš nesahala. Protivilo se mi. Všechno, do posledního dolaru, bych vyměnila za svou rodinu. Mámu, tátu a obyčejný dům s menší zahradou.

Vklouzla jsem do potemnělé uličky. Rychlým krokem jsem se dostala až na její konec. Mohla jsem si vzít taxíka a dojet v bezpečí až domů, ovšem já jsem potřebovala strávit několik minut na čerstvém vzduchu. Nebála jsem se. Přestože ve Španělsku panovala noc a ulice se jevily až děsivě prázdně, neměla jsem strach.

Mají to tak všichni vrazi? Sérioví i masoví? ptala jsem se sama sebe. *Neobávají se nebezpečí číhajícího v temnotě, protože vědí, že oni sami jím jsou?*

Zničehonic jsem za sebou zaslechla kroky. Dle dlouhého, širokého stínu jsem usoudila, že se jedná o muže. A že je blízko. Protože zrychluje. Až příliš.

Instinktivně jsem si sáhla k pasu, kde jsem dříve nosila zbraň. Jenomže ta tam nebyla.

Do prdele! Jasně, že u sebe nemám zbraň, uvědomila jsem si trpce. *Barmanky do práce pistole nenosí. Běžně lidi do práce pistole nenosí.*

Co když je to jeden z těch mužů, kteří se o mně bavili?

Teprve v tento moment se mi hrůzou sevřel žaludek. Vlastně ne. Ne. On se přímo stáhl. Tak moc, že by se do něj nevlezl ani…

A vtom to přišlo. Prudké přirazení ke zdi. Nůž u krku. *Staré zlé časy.*

Můj tep nabral takové intenzity, až se mě zmocnila hrůza, že k mému usmrcení ani nebude potřeba, aby agresor na ostrý předmět tlačil. Mé vlastní tělo mě dostane do hrobu.

Z hrdla se mi dralo cosi, co by se dalo nazvat sípáním. *Nebo snad jen syčením?*

Neodvažovala jsem se byť jen pohnout. Krom horkého dechu násilníka jsem totiž pociťovala i chlad. Chlad smrti. Kvůli tmě v neosvětlené ulici jsem ani nepoznala, zdali jsem daného muže náhodou nespatřila v baru.

„Klara Sanderson," pronesl s výrazným přízvukem. „Čekal jsem *víc*."

Neobtěžoval se potlačit smích, přičemž mě do nosu praštil alkoholový pach z jeho úst. Ovšem právě tato skutečnost mě trápila ze všeho nejmíň. Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem nebyla vyvedená z míry. Sice jsem si za svůj krátký život prošla velice stresovými situacemi, nicméně po několika týdnech klidu mě návrat do kruté reality překvapil jedině v tom nejhorším slova smyslu. Měla jsem břitvu u krku, jen kousíček od tepny. A co hůř? Snadno jsem jeho přízvuk zařadila k ruské národnosti.

Ale jak mě tady mohli najít? A jak jsem mohla být tak neopatrná, že jsem si ničeho nevšimla?! Do hajzlu!

„No, odměnu za tebe dostanu tak či tak."

Cítila jsem to. Cítila jsem kapky krve špinící čepel nože. Do očí mi samovolně vhrkly slzy.

Kurva! Já přece nemůžu umřít takhle uboze!

V tu ránu se ozval výstřel. Nato se můj nepřítel sesul k zemi. Kulka zasáhla jeho hlavu.

Bezděčně jsem vydechla. Automaticky jsem si sáhla na krk. Naštěstí se jednalo jen o narušenou kůži, žádné vážné zranění mi Sergejův přívrženec nezpůsobil. Obrátila jsem tedy pohled k neznámému střelci, kráčejícímu ke mně.

„Věci se změnily, slečno Claire," deklamoval sebejistě, mezitímco já jsem stála na místě jako opařená. „Přísahal jsem tvému otci, že se o vše postarám, ale nejde to. Všechno se vymklo z rukou a ty se musíš vrátit."

„Kdo jste?"

„Sledoval jsem tě celou dobu."

„Lžete. Všimla bych si vás," oponovala jsem, avšak jistá jsem si svým tvrzením nebyla.

„I stalkerství se posunulo z dob středověku, slečno."

„Co chcete? A jak jste znal mého otce? Pracoval jste pro něj jako bodyguard?"

Protože, jestli ano… A jelikož víš, že jsem naživu… Musíš zemřít ty.

„Jmenuji se Gabriel Fernandes."

To jméno mi znělo povědomě. Několik dní po příletu do Španělska jsem postupně procházela soubory, které mi Michael zanechal. Šlo o rozsáhlé dokumenty obsahující informace o zbraních, rozmístění jeho nemovitostí, hesla k účtům… A já bych dala ruku do ohně za to, že právě toto jméno Michael ve svých sáhodlouhých spisech zmínil.

„S Michaelem Sandersonem jsem začal obchodovat ještě předtím, než se jeho podnikání obrátilo jiným směrem než to mé. Ale zůstali jsme přátelé. Dosti dobří přátelé, slečno Claire."

„Nevěřím vám ani slovo."

„*Zlomil jsem tě tak moc, že ses stala nezlomnou. Rád bych řekl, že se potkáme v ráji, ale upřímně doufám, že my dva se už nikdy neshledáme. Jestli totiž peklo existuje, jsem v jeho nejohnivější dimenzi."*

Jeho slova mě přiměla údivem otevřít ústa.

Michaelův dopis, uvědomila jsem si okamžitě.

„Netrap se mou vraždou. Zasloužil jsem si ji. Zemřel jsem sám, přesně jak jsi mi předpověděla. Ale zemřel jsem v přítomnosti své dcery, z níž se stala nádherná, schopná a silná žena. Nemohl jsem dostát lepší smrti. Miluju tě, Claire.“

Mlčky jsem tam stála, s bolestnými vzpomínkami, jež opět vystoupily ze stínů mé paměti.

„Četl jsem ten dopis, Claire. A tehdy jsem Michaelovi slíbil, že ti zajistím bezpečí. Oba jsme věřili, že rozhlášením, že jsi zemřela při požáru v rezidenci, bude po všem, ale bohužel.“

Pořád jsem mu nedůvěřovala. Neměla jsem však plnou důvěru ani v sebe sama. Uvědomovala jsem si, jak osobní Michaelův dopis byl, a přísahala bych na cokoli, že by jej nedal přečíst nikomu, koho by byť jen trochu podezříval. A jak jinak by Gabriel mohl znát jeho slova?

„Kriminalita roste naprosto extrémním způsobem. Právoplatný šéf dvou mafií zmizel beze stopy. Nastal boj o tvůj post. Chladnokrevné vraždy, jatka, Claire… Poutá to pozornost. Přesně toho jsme se s Michaelem obávali. Ani jeden jsme tomu ale nemohli zabránit. Nebyl způsob a nebyl čas. Spoustu z tvých přívrženců už chytili.“

„A co policii řekli? Že Sandersonovi se sami zničili?“

„Ne jenom policii,“ povzdechl si Gabriel. „Ruské mafii.“

Při těch dvou slovech mi naskočila husí kůže.

Odřezávání kůže, bodání do intimních partií, přikládání rozžhaveného železa na kůži, prorůstání bambusem – vylepšené středověké mučící praktiky, nemající s lidskostí společného absolutně nic.

Znovu jsem pohlédla na bezvládné tělo vedle Gabrielových nohou.

„Některé tvé bodyguardy chytili, aby je… vyslýchali. Svědci Michaelovy smrti existují. Svědci tvé smrti ale ne. To Sergeji Mozorovi

bohužel stačilo. Nepotřebuje slyšet víc, než že tě nikdo neviděl umírat. Hledá tě. Je ti na stopě. A *našel* tě.“

Srdce se mi rozbušilo.

„Vím, že se ti Michael zmínil o nelidských praktikách tohoto spolku. A ani ten největší masochista by nechtěl skončit v jeho spárech.“

„Takže mi navrhuješ vrátit se a… Bránit se?!“ obořila jsem se na středně vysokého muže. „Radíš mi, abych bojovala proti někomu, kdo dostal i *Michaela Sandersona* na pokraj zoufalství?!“

Začínalo to ve mně vřít. *Jak, jak se, do prdele, opovažuješ za mnou doletět až sem a po tom všem mě posílat na smrt?!*

„Claire, prosím, poslouchej mě. Dal jsem tvému otci slovo, že se postarám, aby tě Sergej nikdy nedostal. A právě teď sice jsi jehla v kupce sena, jenomže když je někdo ochoten obrátit každé stéblo… *Laura Myers* je zranitelná a bezbranná. Claire Sanderson není. Zabila jsi vlastního otce. Vendetta si vyžaduje chlad, tvrdost a nepopsatelnou nenávist. Toho jsou si tví lidé dobře vědomi. Získala sis pověst moci chtivého tyrana bez špetky soucitu či zábran. Stala ses právoplatným nástupcem Michaelovy mafie *Lobo faminto*. Jeho vraždou ti zpátky připadá i velení *Sort død.* Vzhledem k americké zločinecké struktuře je pro tebe prakticky nemožné vše korigovat, ale to ty teď nepotřebuješ. Postrádáš obranu. Právě tu ti tvoje moc může poskytnout. Minimálně budeš více v bezpečí než ve španělských ulicích. Zní ti moje slova šíleně?“

Ne víc šíleně než to, co se právě stalo.

Neodpověděla jsem, ne nahlas. Nemusela jsem. Můj výraz se o vše postaral.

„Vítej zpátky ve svém světě.“

3 – „Nikdy jsi skutečně neutekla.“

Michael mi dal jasně najevo, vlastně mi přímo přikázal, abych se sebrala a zmizela. Chtěl, abych i své nejbližší nechala žít v domnění, že jsem skutečně uhořela v Sandersonovic sídle. Neučinila jsem jinak.

Zdali jsem se díky tomu cítila v bezpečí? *Ne*.

Pocit bezpečí jsem neznala. Neuměla jsem se uvolnit. Moje hlava mi to nedovolila. Přestože se část mě obávala, že mě má krvežíznivá minulost dožene, v koutku duše jsem doufala, že tomu tak nebude. Že třeba konečně najdu i já své štěstí.

Naivní, pomyslela jsem si trpce. *Naivní a hloupé, velice hloupé, Claire.*

„Nikdy jsem se nechtěla vrátit,“ konstatovala jsem po usazení se. Letadlo se již připravovalo na vzlet.

„Nikdy jsi skutečně neutekla,“ opravil mě Gabriel, který se posadil vedle mě.

Nechtěla jsem znovu vplout do víru toho všeho. Zatraceně, jak moc jsem toužila po normálním nudném životě.

Co kdybych se prostě zabila? Nedal by se právě takový čin považovat za záchranu? Protože co se bude dít teď? Claire Sanderson povstane z mrtvých, aby se postavila zpátky do čela ne jedné ale dokonce dvou mafií. To vše se záměrem ochránit sebe sama a alespoň zčásti zamezit vysoké kriminalitě způsobené nepřítomností vedení obou zločineckých uskupeních.

„Je to paradox, Claire, toho jsem si vědom, ale mnohem nebezpečnější by pro tebe bylo pokračovat jako doposud. Kdybych tě včera nesledoval, …“

„Mohla jsem už mít ode všeho klid," oponovala jsem, ovšem Gabriel si nesouhlasně odfrkl. „Ne. Ten muž by tě nezabil. Předal by tě Sergejovi. On nebo někdo další o pár dnů později. Jistě, s bezpečím nemůžeš počítat ani zpátky v Kalifornii, ale díky svému postavení nebudeš tak bezbranná. Role barmanky ti neseděla. Bez urážky."

Hlasitě jsem si povzdechla. Děsilo mě, že má pravdu. A že ta pravda je tak absurdní.

Nejvíce jsem se však obávala reakce těch, které jsem opustila bez jakéhokoli rozloučení.

Neodvažovala jsem se Gabriela zeptat na žádnou z otázek, jež tížily mou mysl. Odvahu jsem posbírala teprve v moment, kdy jsme v Kalifornii nasedli do předem domluveného auta, čekajícího na nás na letištním parkovišti.

„Jak se mají?" vypadlo ze mě nakonec.

Pokud se přece tak dobře znal s Michaelem, musí vědět, na koho se ptám, aniž bych zmínila jejich jména, říkala jsem si.

Gabriel si dal s odpovědí poměrně načas.

„A jak by ses měla ty, Claire, kdyby jeden z nich zmizel z povrchu zemského? Bez rozloučení?"

Následovalo mé povzdechnutí. *Strašně. Cítila bych se naprosto příšerně.*

Odpustí mi? chtěla jsem se zeptat, avšak nejprve jsem tu otázku přesunula na sebe. *Odpustila bych já jim, kdyby několik týdnů předstírali svou smrt a nechali mě utápět se v trýzni?*

Zbytek cesty do skladu číslo tři jsme jeli v tichosti. Přestože mi hlavou hýřilo nespočet dotazů, odpovědi na ně mi naháněly hrůzu, na kterou jsem nebyla připravená.

Ještě chvíli klidu, prosím.

Když jsme dorazili na místo a já opět vkročila dovnitř budovy, značně jsem znervózněla. Mermomocí jsem se snažila zklidnit svůj dech, bohužel neúspěšně. Na pár vteřin jsem dokonce zavřela oči v naději, že přicházející panický záchvat ustane. Nestalo se tak. Celá jsem se rozklepala. Všechny ty vzpomínky, traumata, bolest, … Sakra, ta nikde nekončící bolest.

„Jsi v pořádku, Claire?“

„Ne!“ odsekla jsem, konečně pravdivě. „Jsem zdevastovaná. Potřebovala bych zbytek svého života strávit na terapii.“

„Jsi dcerou mrtvého zločince. Terapie bude muset počkat.“

Plná emocí jsem zlostně zamručela. *Jistě. Proč i ten poslední zbytek svého psychického zdraví nezahodit do koše bez možnosti jej do třiceti dnů zpátky obnovit, že?*

„To, kým jsme dnes, je důsledek toho, čím jsme si v minulosti prošli. Ty se teď musíš postavit zpátky na nohy a ukázat, že ničeho nelituješ. Že klidně zabiješ další, pokud se ti postaví do cesty. Nikdo se nesmí dozvědět pravdu. Michaelovo tajemství si oba vezmeme do hrobu, ano?“

Pohrdavě jsem si odfrkla.

„Claire?“

„Komu bych to asi tak vykládala? Tobias a Tyler se mnou do konce života nepromluví. A nikoho jiného už nemám.“

Rozhostilo se mezi námi ticho. Takové, až mi začalo hučet v uších. Zhluboka jsem se nadechla. *Klid, Claire. Hlavně klid. Nemáš co ztratit. Tobias s Tylerem s tebou skončí, až se dozví pravdu. Sergej ztratí páku, s níž by tě vydíral.*

Do hajzlu, doufám, že…

Nervózně jsem polkla, přičemž jsem svůj pohled obrátila zpátky na prošedivělého muže. „Nesebral je, že ne? Nedrží je ten grázl v zajetí?“

„Ne, Claire. Alespoň co vím. Oba jsou… Pátrali po tobě. Nechtěli se smířit s tvou smrtí. Ta dívka, kterou jsi tehdy zachránila, Tobiase našla. On následně vyrazil k Michaelově rezidenci i se svými posilami, ale to už jsi byla pryč a rezidence kompletně v plamenech. Neřekl jsem mu pravdu. Už tak stačilo, že na sebe i tebe upoutával pozornost, když se tě i s Tylerem pokoušel najít.“

„A ta ruská štětka mě stejně dopadla. Nebo jeho komplic, na tom nezáleží.“

Nad explicitním označením východního hrdlořeze se Gabriel pousmál.

„Půjdu si lehnout,“ hlesla jsem, načež jsem zamířila nahoru do své ložnice.

„Claire,“

„Jen na chvilku. Jsem vyčerpaná. Po smrti mé matky jsem se cítila stejně, ale hnala mě pomsta. Tak moc jsem Michaela nenáviděla, že můj žal šel stranou. Jenomže teď… Teď nemám nic. Jak můžu zničit někoho, koho jsem v životě neviděla? Nemám tušení, jak Mozorov vypadá, neznám žádné jeho slabé stránky, nevím, jak se k němu dostat a zbavit se ho. Jsem na nule, Gabriele. Já už nechci další válku. Ani vyrovnávat váhy díky vendetě. Neztratila jsem jen svou rodinu ale i sebe. Prohrála jsem.“

Tehdy jsem ale ještě nevěděla, jak krutá bude má skutečná prohra. Ocitla jsem se na začátku konce a neměla o tom nejmenší tušení.